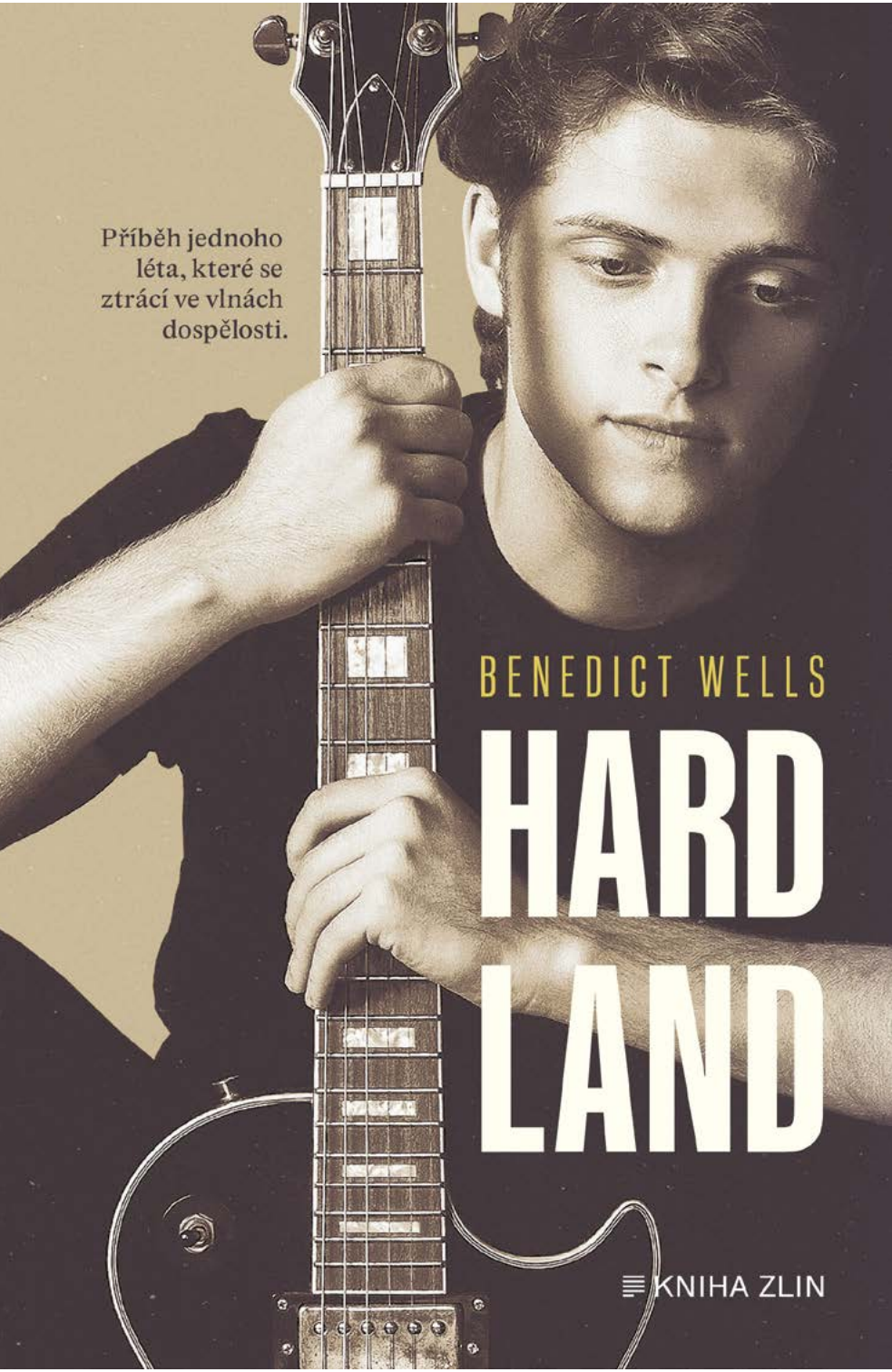

Příběh jednoho
léta, které se
ztrácí ve vlnách
dospělosti.

BENEDICT WELLS

HARD LAND

≡ KNIHA ZLIN

Hard Land

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Benedict Wells

Hard Land – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

fleet

BENEDICT WELLS

HARD LAND

BENEDICT WELLS

HARD LAND

Přeložila Michaela Škultéty

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © 2021 by Diogenes Verlag AG, Zurich

All rights reserved

Translation © Michaela Škultéty, 2022

Cover design © Michaela Treuerová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7662-422-1

ISBN e-knihy 978-80-7662-433-7 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-434-4 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-432-0 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Leonii a Lukasovi

„Life moves pretty fast.

If you don't stop and look around once in a while,
you could miss it.“

Ferris Bueller

VLNY

Číslo 1

Tohle léto jsem se zamiloval a moje máma umřela.

Už je to všechno víc než rok, ale pro mě to vždycky bude „tohle“ léto. Je to docela zvláštní, ale často myslím na to, jak jsem tehdy stál za domem a hadicí kropil zahradu. Začínaly prázdniny, a z té hory nudy, která se přede mnou tyčila, jsem ještě neobrousil ani špičku.

Civěl jsem na pole v dálce. Vzduch byl nehybný, a čím dýl jsem koukal na tu idylickou krajinu, tím víc se na okrajích rozostřovala. Až jsem zase ucejtil strach, kterej jsem znal z dětství: Že se ten okamžik vzápětí zvrhne a stane se něco *zlýho*... Ale můj pocit byl jako obvykle klamnej. Protože se samozřejmě zase vůbec nic nestalo.

Dokud si mě naši nezavolali do obýváku.

O prázdninách se některý věci změnily skoro přes noc, jako když s překvapením zjistíte, že jste o kousek vyrostli. Často mě zničehonic zaplavil divnej vztek a já si kladl otázky, který mě nikdy předtím nenapadly. Třeba proč je většina dospělejších celá žhavá pracovat a přivádět na svět děti, když nakonec bez tak přijde smrt a všechno smete. A jestli může bejt máma s touto vůbec šťastná, když si vezmu, jakej s ním měla život.

Ti dva teda každopádně seděli na gauči v obýváku a oznámili mi, že pro mě mají *báječný zprávy*.

„Mluvili jsme s tetou Eileen,“ řekla máma, „můžeš ji na pár týdnů navštívit. Jimmy a Doug se na tebe těší.“

Snažil jsem se ovládnout svůj dech. Jimmy a Doug byli moji bratrance z Kansasu, dohromady vážili jako kůň a už se mnou několikrát pěkně vyběhli. Dovedl jsem si představit, že se na mě *těší*. Při poslední návštěvě jsem se před nima schoval na skládce a celý den se třefoval kamínky do zrezivělý cedule.

„To nemůžete udělat... Fakticky, už tam nikdy nepojedu.“

Táta řekl přísně jako vždycky: „Ale ano, prospěje ti to! Poslední dobou jsi zase jenom vysedával u sebe v pokoji. Musíš ven a mezi lidi.“

A máma řekla: „Zlato, já vím, že ta situace se mnou je pro tebe... *složitá*. Ale právě proto je dobře, že nebudeš tak sám. Třeba si ve Wichitě najdeš i pár kamarádů.“

Takže o tohle šlo, ta věc s kamarády byla velký téma už několik měsíců. Bylo mi skoro šestnáct a oni se ke mně chovali jako k mrněti.

„Kamarádil jsem se Steviem!“ Upřeně jsem na ni zíral. „Kdyby byl ještě tady, vůbec bysme tuhle pitomou debatu nevedli!“

Máma ke mně přicupitala. I když působila tak křehce, přitiskla mě k sobě a na okamžik tímhle rozhovorem problesklo cosi vážnějšího. Jenomže já to tehdy nechtěl vidět.

„Já k tetě Eileen nechci,“ řekl jsem jenom, s tím nejsmutnějším pohledem, kterýho jsem byl schopnej. Poslední šance se z toho vykrotit.

Ale na mámu to neplatilo. „Promiň, zlato, musíš to zvládnout.“

Představil jsem si svůj prázdninovej program v Kansasu. Přes den: *Zábava a napětí na skládce komunálního odpadu*. Po večerech: *Chvaty a hmaty s Jimmym a Dougem*.

Fajn. Bylo načase rodičům věcně vysvětlit, proč něco takového nepřichází v úvahu. Přesvědčím je svejma promyšlenějma

argumentama, takže jim bude jednou provždy jasný, že už jsem dost starej a budu si život řídit sám.

„Trhněte si!“ zařval jsem a oddusál nahoru.

Odpoledne jsem vystrčil hlavu z pokoje a poslouchal: máma odešla do svého knihkupectví. Jako vždycky, když byla pryč, se atmosféra v domě změnila. Okamžitě jsem vycejtíl, že *on* je ještě tady. Existovaly dva druhy ticha; neutrální ticho a pak ticho mého otce. Zádumčivý mlčení, slyšel jsem ho i u sebe nahore. Přikradl jsem se dolů. Táta bezvládně trčel v obýváku před televizí, díval se na opakování seriálu *The Fall Guy* a skutečně si vypnul zvuk. Nikdy jsme si nebyli moc blízký a ten rok už jsme spolu skoro vůbec nemluvili. Nevěděl jsem, jestli je to kvůli mámině nemoci, protože nemůže najít práci nebo neví, co si se mnou počít. Věděl jsem jen, že jedenáct týdnů prázdnin s ním doma nedám.

Až do večera jsem se potuloval ulicema. Protože jsem byl bez peněz, šel jsem do herny Replay Arcade v nákupním centru podívat se, jestli někdo překonal rekord v *Defenderu*. A málem jsem si prvně troufl i k Larrymu – jenže pak jsem z ulice zahlédl Chucka Bannistera. Larry's byla v Grady instituce, bistro, kam chodila veškerá starší mládež. Existovalo několik nepsaných zákonů. Třeba že v patnácti tam nemáte co dělat. A už vůbec ne, pokud uvnitř sedí psychopat jako Chuck Bannister, kterej vám jde po krku.

Místo toho jsem si sedl na zídku. Chvilí jsem pozoroval projíždějící auta, pak jsem měl najednou před očima zase obrázky s mámou. Tehdy jsem na to myslel neustále, v těch nejnemožnějších chvílích. Bylo to jako hluboký bzučení v hlavě. Občas byl kolem mě dostatečný hluk, abych ho neslyšel. Nikdy ale nezmizelo úplně.

Cestou domů jsem míjel jediný kino, který v naší díře bylo: *Metropolis*. V sousedním Hudsonville, známým hlavně díky obrovskému vězení, měli multiplex, kde se promítaly

všechny nejnovější trháky. Zato naše kino byla prastará zašívárna pro důchodce a na konci roku ho měli zrušit. Ve výloze viselo už několik tejdnu oznámení:

METROPOLIS
Hledá se výpomoc!

Vedle byl plakát s nějakým francouzským černobílým filmem, žádnéj div, že budou zavírat.

Chtěl jsem jít dál, když vtom jsem z foyer uslyšel hlasy a nastražil uši: U pokladny stáli dva kluci a blondatá holka v zaměstnaneckejch tričkách, všichni starší než já. Holka mi byla trochu povědomá. Při mluvení se předkláněla, jako by vykládala něco děsně napínavýho, pak ji rozesmála poznámka jednoho z kluků. Vzápětí všichni tři zmizeli v sále. Naposled jsem vzhlédl k bílé ceduli s červenými písmeny M-E-T-R-O-P-O-L-I-S („I“ viselo nakřivo, jako kdyby zakoplo) a šel domů.

Naši hráli v kuchyni scrabble. Jako vždycky se zdálo, že vyhraje táta. Systematicky a bez nápadu se mámě snažil bránit ve sbírání bodů, zatímco ona raději skládala krásný, ale neužitečný slova jako *okouzlení* a *merínovlna*. Ani jinak by ti dva nemohli bejt rozdílnější: máma malá a drobná, s brýlema, v pestrobarevný halence a s vlastnoručně drhanýma náramkama na zápěstích. Byla posedlá knížkama, a když se s váma loučila, skoro pokaždý ještě doporučila nějakej román. Zato na tátovi bylo poznat, že bejval sportovec. Lehce prošedivělej, silnej medvěd, jako obvykle měl na sobě džíny a tričko. A kromě novin prakticky nečetl.

Před večerí rodiče řekli, že si v nejbližších dnech ještě jednou „bez dramat“ promluvíme o Kansasu – pak jsme měli moji nejoblíbenější pizzu. Nejspíš si mysleli, že mě tímhle laciným trikem uchlácholí, no a měli pravdu. Přesto si pamatuju,

že jsem večer nemohl usnout. Ležel jsem v posteli a říkal si: Mít pár kamarádů by možná nebylo tak špatný. A taky jsem si pomyslel: Proč jsem sakra tak děsně tichej?

Tak třeba moje ségra Jean: Přišla na svět, okamžitě byla sebevědomá a na všechno si troufla, zatímco já se fakticky bál *každý kraviny*. Dřív jsem kvůli úzkostný poruše dokonce musel chodit ke školní psycholožce. Jednou jsem nedokázal vkročit do vydýchaný tělocvičny, jindy jsem při vyučování dostal záchvat paniky. Pokaždý to bylo, jako kdyby byl můj rozum skladiště se spoustou světél a najednou začalo jedno světlo po druhým vypadávat, až jsem se ocitl v naprostý tmě. Vždycky jako bych umíral.

Řekl bych, že jsem byl tehdy taky dost velkej mimoň. Aspoň mi tak říkalo pár spolužáků. Jenomže v průběhu let jsem začal bejt natolik neškodnej, že mi nezáviděli ani jedničky z matiky. Co se Stevie na podzim odstěhoval, seděl jsem v jídelně u stolu sám. Občas si ke mně přisedl jinej outsider, ale nikdy ne nadlouho. A mě se občas zmocnilo podezření, že celej můj život je jako tenhle stůl.

Když jsem byl po půlnoci pořád ještě vzhůru, šel jsem do ségrina pokoje. Jean je o spoustu let starší než já a už dávno se odstěhovala na západní pobřeží, a naši tam na nic nesáhli, kdyby jako někdy přijela na návštěvu. Akorát že to skoro nedělala. Chvilí jsem seděl na její posteli a poslouchal její starý kazety. A najednou se mi po ní začalo děsně stejskat, přitom jsme spolu dřív skoro nic nepodnikali. Ale možná právě proto.

Nakonec jsem si oblékl bundu a šel na hřbitov. Jo, zní to, jako kdybych byl na hlavu nebo tak něco. Ve skutečnosti jsme bydleli skoro hned vedle, v bílým šindelovým domečku, ve kterým před náma bydlel hajnej se ženou. Hřbitov byl na kopečku za městem a lidi se někdy tvářili šokovaně, když jsem řekl, že mám z okna výhled na hromadu hrobů. Ale dům byl za babku a my jsme nebyli zrovna bohatý. A hřbitov

mi nikdy nevadil. Naopak, to ticho se mi dokonce zamlouvalo. V té době jsem tam chodil často, kvůli mámě a tomu temnému bzučení v hlavě. Představoval jsem si, jak bude jednoho dne pohřeb a jak sem po něm budu chodit. Zvláštní věc: U sebe v pokoji jsem pomyšlení na smrt často nedokázal snýst. A zrovínka na hřbitově jsem se pak zase uklidnil.

Na letní noc bylo chladno, nebe bylo monstrózní a plný hvězd. Jenomže ten pohled pro mě vůbec nic neznamenal. Musel jsem myslet jedině na to, jak máma před pár lety dvakrát spadla z kola. Svedla to na problémy s očima a nechala si udělat nový brejle, ale nezlepšilo se to. A pak se přidaly ještě nevolnosti a bolesti hlavy.

Tak to všechno začalo: dvěma nevinnejma pádama.

Loudal jsem se po hřbitově a hledal na náhrobcích něco zajímavého: MARTHA F. SUDEROWOVÁ, 24. dubna 1876 – 1. března 1979, sto dva let! Ze všeho nejradši jsem mrtvým vymejšlel krátký životopis: CARL ROTHENSTEINER, 12. dubna 1901 – 21. února 1973: Solidní řemeslník, přestál spoustu krizí, nikdy si nestěžoval. Špatný hráč pokeru, fanatický fanoušek *St. Louis Rams*, skoupý na slovo, občas brečel v kině. Náhly infarkt, jen o pár dní dříve se po dvanácti letech rozbrojů usmířil se synem...

Přešel jsem k dalšímu hrobu, když vtom jsem zaslechl skřípání šterku.

Ve tmě se mihly blondatý vlasy. Přimhouřil jsem oči a zjistil, že je to ta holka z kina. Tenkrát jsem věděl jen to, že se jmenuje Christie nebo Kirstie a chodí na stejnou střední jako já. Jistěže jsem ji zahlídl už víckrát, dokonce i tady na hřbitově, ale teprve odnedávna jsem ji doopravdy vnímal. Jako nový slovíčko, co se naučíte a najednou je všude.

Neodvážil jsem se pohnout. Ona si mě nevšimla a jako duch se mihla ke hrobu vedle vchodu. Ozvalo se zasyčení. Její profil na okamžik ozářil plamen, pak byl ve tmě vidět jen žhnoucí konec cigarety, když potáhla.

Najednou sebou trhla – a koukla *rovnou* na mě.

Škubl jsem sebou, jako kdyby mi někdo strčil pod tričko kostku ledu.

Zjevně ji nepřekvapilo, že tady jsem. Jen kouřila a chvíli si mě prohlížela. Pak prošla branou a zmizela.

Z lesa se zvedl vítr. Ještě pořád jsem stál ve tmě a díval se za ní, celou dobu, ačkoli byla už dávno ta tam. A víc už není co říct, než že jsem druhý den začal v kině a nastalo nejhezčí a nejstrašnější léto mého života.

Číslo 2

4. července 1985 byl den, kterej člověku připomněl, jak dobrej může takovej den bejt: Nekonečně modrá obloha, Missouri zalitý sluncem, ve vzduchu léto. Kolem poledne jsem se měl představit v *Metropolisu*. Mámu můj nápad na prázdninovou brigádu přehnaně nadchl a okamžitě tam zavolala. Já sám jsem při pomýšlení, že léto strávím prodáváním lístků a občerstvení důchodcům, nebyl zrovna štěstím bez sebe, ale bylo k tomu pět důvodů:

- Abych nemusel k bratrancům do Kansasu.
- Abych konečně něco zažil a třeba se s někým skamarádil.
- Abych se vyhnul tátovi a jeho pohledům.
- Abych taky přispěl do domácí kasy (kvůli vysokejm výdajům za mámino pojištění a tátově nezaměstnanosti jsme museli prodat jeho auto).
- Abych víc poznal tu blondátou holku ze hřbitova (možná).

A tak jsem sešel z kopečka do ospalý díry o sedmnácti tisících obyvatelích, s domy z červených cihel, javorama a staromódníma obchodama na Hlavní třídě. Jako kdybyste se ocitli v pohlednici z padesátých let.

Grady leží kousek od řeky Missouri, obklopený lesem, jezerem Virgin (fakticky se tak jmenuje) a bezpočtem pšenicejších a žitnejších polí. Na kraji města stojí odedávna cedule: *Objev 49 tajemství Grady*. Nikdo přesně neví, proč ne padesát

nebo deset. Ta hláška se prvně objevila v jedný Morrisově básni, kde hrdina mluví o „devětačtyřiceti tajemstvích“, co tu údajně existují. William J. Morris byl slavný místní básník. „Napodobitel Walta Whitmana“, jak vždycy říkávala máma. Ale kdysi děsně dávno získal nějakou cenu nebo tak něco. Čímž se stal jediným člověkem z tohohle zapadákov, kterej *kdy* něco vyhrál.

Jinak se Grady hodilo jenom k jedný věci: k útěku. Každě tu znal každýho, a když si manželka Barryho, majitele obchodu se sekačkama, začala s jedním týpkem ze St. Louis, okamžitě se o tom drbalo. Zárodkem veškerejch klepů bylo *Good Folks* a jeho stoly pro stálý hosty: loveckej spolek, veteráni, republikáni, kroužek háčkování a našich pět církevních obcí – katolíci, baptisti, metodisti, letniční církev a presbyteriáni. Celej kraj byl zarytě konzervativní. *Kdo chytá v žitě* a všechno, co jen vzdáleně souviselo se sexem, tu bylo ještě pořád na indexu a nejlepší argument místních zněl: „To je sice možný, ale my to *odjakživa* děláme takhle!“

U vchodu do kina jsem zaváhal. Nový situace mi *odjakživa* naháněly strach, moje *komfortní zóna* (oblíbenej výraz školní psycholožky) byla nejspíš mrňavá jako pěták. V duchu jsem si trénoval, jak se nenuceně představím, a jako cvok jsem pořád dokola mumlal: „Zdravím, já jsem Sam... Jmenuju se Sam, ahoj!“ Nejistě jsem otevřel prosklený dveře.

Uvnitř bylo chladno. V červeným koberci ve foyer byly díry, ze stropu visel prastarej lustr, na stěnách byly plakáty z klasicejch filmů a autogramy slavnějch herců. Bylo to tu cítit olejem a cukrem a nostalgií, která se rozpadla na prach.

„Hned jsem tam!“ Z kanceláře se vynořil majitel, pan Andretti, a pohvizdoval si. Byl sotva vyšší než já, podsaditěj, opáleněj a stejně veselej jako Tony, tygr z reklamy na *frosties*. Kromě kina vlastnil taky zmrzlinárnu v nákupním

centru a dílnu v garážích *Andretti's Cars*. Říkalo se, že je příbuznej se závodníky Mariem a Michaellem Andrettiovými.

Vysvětlil mi, že půjde o práci do konce roku, měl jsem nahradit dosavadní zaměstnance, kteří právě odmaturovali.

Vlastně jsem tu chtěl pracovat jenom přes prázdniny, ale pan Andretti vzal moje ruce do svých chlupatejch prackek a zeptal se: „Jsi tedy připravený ponořit se do magického světa filmů?“

A já jenom přikývl. Co jsem taky měl říct.

„Výborně. Zbytek ti vysvětlí ostatní.“

Ostatní... Najednou jsem se zastydl za svoje praštěný dětský oblečení, protože jsme neměli peníze na nový (a protože jsem z těch věcí bohužel ještě úplně nevyrostl). Na tričku jsem měl křenicí se banán se slunečnima brejlema, k tomu v komiksový bublině nápis „COOL BANANA!“. Nejradši bych se rozběhl domů.

Pan Andretti mě strčil do kinosálu 1. „Tohle je Sam, buďte na něj hodní.“ Poklepal mi na rameno, pak nás nechal o samotě.

Okamžitě jsem si všiml, že tam vůbec není ta blond holka. Civěli na mě jenom dva starší kluci. Samou nervozitou jsem se začal ošívat, hlavně když jsem pochopil, že jeden z nich – sportovní typ s knírkem – je fakticky *ten* Brandon Jameson; wide receiver u *Grady Hornets*, fotbalovýho týmu naší školy. Nejlepší kamarádi mu říkali *Brand*, zbytek lidí o něm uctivě mluvil jako o *Hightowerovi*. Byl to černocho a byl pořádně vysoký. I v zimě nosil košile s krátkým rukávem, hlavně se ale vždycky tvářil našťavaně a kolovalo o něm pár znepokojivých historek. Jednou prý dokonce – stejně jako kdysi Ozzy Osbourne – ukousl před zápasem hlavu netopýrovi, protože to byl soupeřův maskot.

Hightower na mě kejvnul a zamumlal: „Čau!“

Jinak mluvil jenom ten druhej kluk, Cameron Leithauser. I on byl vysoký a měl sympaticky křivej obličej, jako postava

z komiksu. Dlouhý tmavý vlasy měl nad čelem zastřižený nakrátko. „Tak jo, *starý brachu*, ukážem ti cestu rájem.“ Vzal mě za paži. „Tohle je sál 1, tady promítáme nejnovější trháky. Těchto všedních úkolů se obvykle zhostí ostatní, moje malíčkost se raději stará o klasiku v sále 2. Zdá se totiž, že tady jako jediný mám vkus.“

„Trhni si,“ řekl Hightower.

Ušklíbli se a přinesli mi z kanceláře sepraný zaměstnanecký tričko. Pak mi ukázali, jak se do projektoru zakládají filmy, jak se obsluhuje pokladna a stroj na popcorn, aniž by si přitom člověk spálil prsty. Za chvíli už se začalo vpouštět. Přišlo přesně pět lidí.

„U představení ve 14:30 je to naprosto normální.“ Cameron si strčil do pusy cigaretu. „V osm večer ale máme natřískáno, to obvykle přijde šest, nebo dokonce sedm lidí. Fakticky netuším, proč chce starej Andreotti tenhle zlatej důl zavřít.“

Následující hodinu jsem stál sám za pokladnou, ti dva opravovali stroj na zmrzlinu. Zdálo se, že jsou to fakt filmoví nadšenci a celou věčnost se bavili o „kontextově závislý kytaře“ v jednom Antonioniho filmu nebo o něčem takovém, dodneška netuším, co tím mysleli. Když jsem je tak poslouchal, vzpomněl jsem si na poslední večer se Steviem. Grilovali jsme u řeky Missouri a kecali o spolužácích a o holkách. A když jsme zalezli do spacáků, vyprávěl jsem, že prostě nemůžu dostat z hlavy ty scény s mámou na klinice. A Stevie se mi svěřil, že má ze stěhování do Toronta strach. Nadávali jsme na továrnu, která propustila naše otce, a slíbili jsme si, že „navěky“ zůstaneme přáteli. Teď jsem věděl, jak to celý bylo dětský. Na poslední tři dopisy už mi neodpověděl.

Vůbec jsem měl pocit, že mi narostly nové oči. Protože celý roky předtím jsem musel bejt slepej. Pochopitelně jsem věděl, že mámy umírají a kamarádství se rozpadají, ale nikdy jsem tyhle věci doopravdy nevnímal. Zato teď jsem *viděl* tátovy pochybnosti o sobě samým, když procházel inzeráty

s nabídkama míst. A *viděl* jsem mámin strach, když mě chtěla utěšit nervózním úsměvem. A fakticky nevím, jestli je to lepší.

Během odpolední pauzy jsem seděl na schodech před kinem. Ve walkmanu kazetu se ségřiným mixem písniček (ujetá směs Patti Smith, punku a balad od OMD, který jsem poslouchal jenom potají) a jedl jsem nanuka, když si to na kolečkových bruslích přifrčela ta blondatá holka ze hřbitova. Měla sluneční brejle a málem zakopla na nerovném místě, šikovně ale zabrzdila před vchodem a něco řekla. Mně.

Sundal jsem si sluchátka. „Cože?“

Uškříbla se. „Povídám: Takže si táta konečně našel novou oběť?“

Do té chvíle jsem si myslel, že rovnátka jsou vážně hrozný, ale ty její se mi hned zalíbily. Zjevně je nosila kvůli malý mezírce mezi předními zubama. Civěl jsem na ni a mlčky si znova líznul nanuka, což nejspíš vypadalo pěkně ujetě.

„Tak co, baví tě to?“ Sundala si brusle a vtiskla mi je do ruky. „Podrž to,“ a vklouzla do žabek.

Díval jsem se na ni jako omámenej. Mimochodem, připadá mi na hlavu, když někdo v knížkách nebo ve filmech tvrdí, jak se pro něj v takových chvílích „zastavil čas“. Problém přece je, že se to *nestane* – takže je o to trapnější, když vám na celou věčnost dojde řeč.

„Ehm... jo, docela jo,“ řekl jsem nakonec a vrátil jí brusle.

Zkrátka a dobře: S holkama jsem ještě moc velký zkušenosti neměl. A když říkám *moc velký*, myslím tím *vůbec žádný*. Na základce jsem kdysi holku měl, Wendy Stohlerovou. Jenže jenom dva dny, myslím, že jsme se ani nedrželi za ruce. Pokud bylo líbání první meta a sex byl homerun, seděl jsem ještě pořád v šatně a zavazoval si tkaničky.

Teď jsem se teda aspoň zvedl – byl jsem trochu menší než ona – a podal jí ruku. „Sam Turner.“

„Já vím.“ Přijala ji. „Tvoje máma je můj dealer.“

Udiveně jsem se na ni podíval a přitom si potají prohlížel její vlasy. Měla je ostříhaný na mikádo a sahaly jí až k bradě.

„Četba,“ pokusila se o vysvětlení. „Knížky, ty obdélníkový věci z papíru?“

Vykládala, jak do *Best Books* chodila už jako malá, když máma ve svém knihkupectví každou sobotu předčítala. A jak je ráda, že se jí vede líp. Přikyvoval jsem, ale myšlenky mi kroužily všude možně. Myslel jsem si: *Tak jo, tahle hezká holka se s tebou fakticky baví.* Myslel jsem si: *Narovnej se, ať vypadáš vyšší.* Myslel jsem si: *Aspoň že nemáš tričko s Batmanem.* Přitom jsem ji ještě pořád držel za ruku. Když si toho všimla, mezířka mezi zuby se zableskla.

„Kirstie Andrettiová,“ řekla, přežvýkla žvejkačku a ruku mi stiskla. Dost pevně.

Pustil jsem ji a díval se, jak jde s bruslema v ruce do kina. A poprvý po celý věčnosti to temný bzučení v mé hlavě zmizelo.

Číslo 3

No jo, a pak byl první tejden v kině nanic. Věčně jsem si umiňoval, že budu „vylézat z ulity“, protože to po mně chtěla už školní psycholožka. Jenomže když se nad tím zamyslíte, je to jako vyhlášení bankrotu na vlastní ego, pokud ho opustíte, jakmile je vám líp, a necháte ho za sebou jako rozbitou skořápku. Školní psycholožce to ale nepřipadalo legrační. A možná to ani nebylo legrační, byla to pravda. Protože v *Metropolisu* jsem zase jenom mlčky postával.

Když bylo hodně práce, ostatní mi pomáhali, jinak se drželi mezi sebou. I když už v kině doopravdy nepracovali, zdálo se, že se pořád scházejí v kanceláři, aby zabili čas a vymysleli plány na večer. Ti tři působili jako sehraná partička. O přestávkách jsem často viděl, jak vyrážejí k jezeru nebo do Larry's, a kdyby se mě někdo z nich zeptal, okamžitě bych se k nim přidal. Jenže se mě nikdo nezeptal.

Jedinej, kdo se mnou opravdu mluvil, byl Cameron. Hightower mě ignoroval a Kirstie byla něco jako ztělesnění sladkoslanýho popcornu. *Dovedla* bejt milá, ale ve skupince si mě často dobírala. Když jsem chtěl připravit sál na promítání hororu, jízlivě se zeptala ostatních: „A můžeme tam toho mrňouse vůbec pustit bez rodičů?“

Netuším, proč mi to pořád prováděla. A ještě víc mě štválo, že jsem k ní stejně furt vzhlížel. Myslel jsem tajně na její

obočí, který se mi na ní líbilo nejvíc a na rozdíl od světlejších vlasů bylo tmavý a připomínalo jejího otce. A myslel jsem na rozhovor vyslechnutej v Replay Arcade. Dva kluci z mého kursu matiky se jako úplní pitomci bavili o holkách. Po čase přišla řeč i na Kirstie Andrettiovou a jeden z nich prohlásil, že má „žhavý kalhotky“. Nebylo mi jasné, co to znamená. Že už něco měla se spoustou kluků? Nebo že od spousty kluků něco chtěla?

Každopádně to bylo něco, co člověka přimělo se zamyslet.

Po večerní směně jsem nešel domů. Místo toho jsem ještě celou večnost stál za kasou. Bojoval jsem s obrázky ve své hlavě a myslel na mámu, který ráno nebylo dobře. A když jsem zase zaslechl hlasy ostatních a jejich smích, dodal jsem si odvahy – a šel pak prostě za nima do kanceláře!

Bylo tam příšerně nakouřeno. Kirstie, Hightower a Cameron seděli na potrhaným koženým gauči a tázavě na mě zírali.

Několik vteřin jsem stál ve dveřích jako zapomenutej smeták a nevypravil ze sebe ani hlásku. Ale když ani nikdo z ostatních nic neřekl, jednoduše jsem si k nim sedl na židli.

Pouštěli si MTV na malý televizi vedle dřezu. Komentovali videa a mluvili o lidech, který jsem neznal, a o vysokejš, na který po prázdninách půjdou.

„Víte, co by bylo super?“ Cameron ubalil jointa. „Kdyby všichni lidi předli jako kočky, když se jim něco líbí. Dokonce i kdyby nechtěli. Třeba dvojice na prvním rande, oba děsně nesmělí. A kluk najednou začne příst. Zkusí to zakamuflovat: *Ehm, už víš, co si objednáš?* Holka taky dělá, že nic neslyšela, a rozpačitě kouká do jídelního lístku. Ale kluk přede čím dál hlasitěji...“

Ostatní se na něj dívali, jako by ho měli každou chvíli odvézt do blázince, ale mně to připadlo zábavný. A bylo svým způsobem fakt hezký, jak se bavili o takovejš věcech a utahovali si ze sebe. Protože mi to připomnělo Stevieho a mě.

Cameron a Hightower se dokonce znali už od první třídy a vypadali jako nevlastní bratři. A z Kirstie někdy padaly drsnější hlášky než z kluků a taky říkala svérázný věty jako: „Jo, pravda má holt ostrý hrany.“ Anebo: „To jsem byla ještě mrtvá“ místo „To jsem ještě nebyla na světě“. A zdálo se, že je v té skupině vším možným. Jenom ne tou tichou holkou ze hřbitova.

Já jsem neříkal vůbec nic, ale to bylo v pohodě. Protože vlastně jsem i tam myslel jenom na to, že mě chce máma na prázdniny poslat do Kansasu – pryč od sebe. A nevím, jestli to někdo chápe, ale bylo fakticky bezva nebejt ten večer doma, ale s ostatníma v kanceláři.

Když se později vypravili ještě někam na párty, šel jsem jednoduše za nima. Už jsme stáli venku u auta, když si mě Kirstie vzala stranou. „Hele, Same?“

Podíval jsem se na ni. A věděl jsem, co přijde, ještě než to řekla.

„Poslyš. Nic ve zlým, ale my tři...“ Cameron a Hightower po nás rozpačitě pokukovali, „známe se celou věčnost a zbejvá nám už jenom pár tejdů. Rádi bysme zůstali sami a...“

Několikrát jsem přikeyvnul. Myslím, že jsem s tím vůbec nedokázal přestat.

„Jasně,“ řekl jsem. „Užijte si párty.“

Cestou domů mi připadalo, jako by na Grady někdo vysypal popelník, a když jsem otevřel dveře, bylo to stejný: všude tma a šedivo. Pak mi došlo, že v domě se *fakticky* nesvítí. Vzápětí jsem seshora z koupelny zaslechl tátův tlumenej hlas – a mámino zvracení.

Stejně jako už ráno.

Bylo to, jako když v polospánku doufáte, že něco byla jenom noční můra. A potom si uvědomíte, že je to naopak: Že to vždycky byla realita, která celou dobu visela na snu jako závaží. Skoro jsem nemohl dechat a odpotácel jsem se do svého pokoje. *Máma na posteli, plešatá a s hadičkama... Její prázdněj pohled...*

Chvíli jsem tam nehybně stál. Pak jsem se vrhl na polštář a přidušeně do něj řval. Myslel jsem si: *V tomhle pitomým životě se nikdy, nikdy, nikdy nic nezmění*, a řval ještě víc. Bzučení v mojí hlavě narůstalo. Děsilo mě, jakej mám sám na sebe vztek, přitom jsem ani nedokázal říct, proč vlastně. Vztek začínal tam, kde končily myšlenky.

Sáhl jsem po kytarě a cvičil, jak nejhlasitěji jsem dokázal. Máma za mlada hrála na několik hudebních nástrojů a doporučila nám (laskavě řečeno), abychom ji napodobili. Ségra chodila na klavír a byla tak dobrá, že dokonce směla hrát při bohoslužbách na varhany, já dostal máminu akustickou gibsonku.

Hrál jsem a hrál, až se mi hlava úplně vyprázdnila a já už nic nevnímал. Najednou stála u mě v pokoji. Měla na sobě župan a sedla si na postel, vlasy rozježené. „Neruším?“

Zavrtěl jsem hlavou a přestal hrát.

„Tys mě předtím slyšel?“

Neodpověděl jsem.

„Nic se neděje, je to zase jen vedlejší účinek léků, víš?“

Cejtil jsem její dlaň na paži a s úlevou přikejvnul. Oči měla oteklý, obličej vyčerpaný. Na okamžik jako by vypadla z role, jako by sama nevěděla, co chce říct.

Pak se usmála a ukázala na gibsonku. „Zahraješ mi něco?“

„A co?“ zeptal jsem se tiše.

„Co chceš... Ne, počkej. Něco od Billyho Idola!“

Zakoulel jsem očima. Byla do něj vážně blázen. Občas žertem říkávala, že Billy Idol je někdo, „pro koho by stálo za to porušit spoustu zákonů“.

Uměl jsem jediné *White Wedding*. Máma mě chválila, i když ta písnička nebyla těžká. Na střední byla „ta malá tichá holka s brýlemi a culíkem“ (její vlastní slova), ale na vysoký hrála v rockový kapele. Údajně jsou z té doby i fotky.

„Vůbec si to nedovedu představit. Přece jsi pořád četla knížky a...“